

Vy-le-těl-tě so-kol pod o-bla-ky, vy-ná-šel se na-de všecky vtá-ky, aj, na-de vše-cko stvoře-ní.

Vyletělťe sokol na oblaky,
vynášel se nade všechny vtáky,
aj, nade všechno stvoření.

Sedl sobě na štyberské veži,
protíral si svoje zlaté péří,
ach, svoje zlaté péříčko.¹⁾

Střelil po něm štyberský král prudce,
poranil mu jeho věrné srdce,
aj, jeho zlaté srdéčko.

A přiletěl k milé pod okýnko
a zavolal: Poď, otevř, milenko,
ach, spíš-li lebo mě slyšíš?

A já nespím, já tě dobře slyším,

ale já sem žádného nepustím,
jenom vtáčka sokolíčka.²⁾

A tak se s ním dlóho domlóvala,
až ho potom po hlasu poznala,
poznala a zaplakala.

Vítej, vítej z daleké krajiny,
povidej mně zlé, dobré noviny,
jak se ti ve světě vedlo?

Zle se vedlo, má milá děvečko,
zraněné je to moje srdečko,
ach, zraněné je na stokrát.

Kdyby byla v tém moc Boží daná,
hojila bych tvé srdečko sama,

ach, od večera do rána.

Dej, má milá, kopat hrobek nový,
do něho dej mé srdce raněné,
nechať si v něm odpočine.³⁾

Od večera do rána hojila,
ráno si ho pěkně nastrojila,
večer k hrobu sprovodila.⁴⁾

Lež tu s Bohem, můj milý synečku,
lež tu s Bohem, sivý holubečku,
lež tady s Pánem Bohem!

Zvoňte zvony na všechny tři strany,
umřelo mně moje potěšení,
jakého ve světě není.

¹⁾ A zaletěl až k liberské hoře
a tam sobě sedl na jaboře,
ai, na ten vysoký jabor.

Dověděl se ten správce liberský,
dal si dělat celý prostřel nový,
ai, na vtáčka sokolíčka.

Jinak:

Tam vyletěl nad hliněnskou horu,
tam se snášel dolů po jaboru,
aj, po zeleném stromečku.

²⁾ A já nespím, dobře tebe slyším,
ale já ti otevřítí nesmím,
nemám milého doma.

Můj milý je v daleké krajině,
on mně přinde o vánocích v zímě,
ai, o půlnoční hodině.

³⁾ Stel mi, milá, stel mi bílé lože,
ustel mi ho z té červené růže,
už to mé srdce nemůže.

Běž ty, milá, běž ty k farářovi,
od faráře běž ty k hrobařovi,
aby mně kopal hrob nový.

A hrobař mu kopal ten hrob nový,
na tom hrobě udělal znamení,
že tam leží potěšení.

anebo:

Ja, nech kopá ten nový hrobeček,
že v něm bude raněný syneček,
raněný a prostřelený.

Na tom hrobě udělal křížiček,
že tam leží švárný šohajíček,
porubaný, posekaný.

Na tom kříži slova zlatem psaná,
aby věděla děvečka švárná,
kde ten její sokol leží.

⁴⁾ Od večera do rána hojila,
skoro ráno k hrobu sprovodila:
Čím se, ubohá, těšit mám?

Těšila sem se, synečku, tobě,
a včil ležíš na krchově v hrobě,
ach, můj ze všech nejmilejší.

anebo:

Těšila sem se, synečku, tobě,
že mě budeš chovati při sobě,
aj, jako děťátko svoje.

392. Jiné čtení a pění

Z Rybího od Příbora

Vy-le-těl tě sokol ho-re pod o-blaky a měl un pe-ri-čko na-de všecky ptaky, nad vše-cky zvě-ři-ne-čky.

Vyletěl tě sokol hore pod oblaky
a měl un peříčko nade všechny ptáky,
nad všechny zvířinečky.

A letěl un, letěl po tem Rybim zhůru,
a spustil se po dřevě javoru,
po stromečku zelenem.